

»Tiha noč, sveta noč...«, povsod bomo tudi letos peli to prelepo božično pesem. Pesem je pri nas že tako udomačena, da bi jo lahko imenovali slovensko narodno pesem. Pa ni. Pesem je spesnil župnik Mohr, ko je nekega božičnega večera slonel v svoji sobi in poslušal nebeško petje angelov. Sestavil je besedilo in ga nesel domačemu učitelju Gruberju, dobremu in bogaboječemu možu, ki je še isti večer skomponiral napev in so ga že pri polnočnici peli. Zgodilo se je to 1818 v Arnsdorfu.

Skupina templjev v Mahabalipuramu. Vsi ti templji so nastali pred davnimi tisoč leti in so vsi sklesani iz trdega granita. — Mahabalipuram leži v Hindustanu in njegovi rjavi sinovi so napravili svojim bogovom taka svetišča. In to že davno, davno; mogoče že takrat, ko se je človeku prvič porodila misel, da mora nad njim in nad naravo biti višje bitje, ki vse vodi. — Tu je dokaz, da je človek že davno Boga spoznaval in spoznal, le da ga niso vsi prav spoznali.

Beli medvedi, ki jih je napravil iz snega lani v Mariboru na Trgu svobode neki sofer. — Mi pa znamo delati samo snežnega moža, kaj ne? Ali tudi to?

Slika levo:
Zavetišče »svete družine« v Jeruzalemu, do katerega imajo pravico katol. Slovenci, Hrvati, Čehi, Slovaki, Nemci in Madžari. V Jeruzalemu imajo poedini narodi svoja posebna zavetišča.

Narodna noša katoliških deklet iz okolice Banje Luke.

Slika desno:
Na Kitajskem, o kateri se mnogo govori v zadnjem času, imajo sicer precej lepo urejeno družinsko življenje. Vendar se tudi zgodi, da oblastni in hudi moške svoje žene tu pa tam nabunkajo. Za kazen jih dobijo taki tepaški možje od posebnega sodišča po nagi zadnjici. Taka sodišča so v vsaki mali

skupini (občin v našem smislu tam ne poznajo), kakor je pri nas v vsaki občini sodšče, n. pr. za mejaške spore. Ali bi ne bilo tudi pri nas potrebno?